

Nieuwsbrief
Judah and Ephraim
Ministries

December 2015

Lieve familie en vrienden,

Een nieuwsbrief is vaak een verslag van wat er het afgelopen jaar is gebeurd. Daarin gaat het meestal om wat wij allemaal gedaan hebben. Als we dat allemaal zouden opsommen, zou dit een lange brief worden, maar we hebben gekozen om in het licht van deze tijd, drie aspecten van het herstel van Gods Koninkrijk op aarde met jullie te delen. Ze zijn als het goud, wierook en mirre dat Yeshua ontving aan het begin van Zijn bediening op aarde. Goud heeft te maken met het geheimenis van het herstel van het koningschap voor Israël, maar zonder de wierook van Zijn priesterschap en onze gebeden, en het begrijpen van de zoete geur en bittere smaak van mirre, kunnen we niet betrokken worden in Gods plan. Daarom hopen we dat deze profetische boodschap van goud, wierook en mirre jullie zal helpen Zijn plan beter te begrijpen.

GOUD

Van alle momenten in Israël het afgelopen jaar is dit voor ons een van de waardevolste, die we graag met jullie willen delen. Om dit te kunnen begrijpen moeten we misschien even terug in de tijd gaan voor degenen, die ons toen nog niet kenden en pas recentelijk onze nieuwsbrief ontvangen.

Tijdens het Loofhuttenfeest in 2010 werden er twaalf vlaggen gebruikt in verschillende kleuren en met een prachtige vaandel er aan bevestigd, met in goud de namen van de twaalf stammen van Israël daar op geappliqueerd. Deze vlaggen werden na het feest opgeborgen om misschien het jaar daarop weer gebruikt te kunnen worden. Maar God had een ander plan.

De vlaggen moesten naar het model van de tabernakel in Eilat gebracht worden. Dat werd gedaan door iemand die gehoor gaf aan het woord van de Heer, ondanks dat bij de tabernakel er niemand was, die wist wat te doen met deze vlaggen. Totdat wij opgebeld werden en gevraagd werden of wij iets konden doen met die vlaggen. Dat was een ongewone vraag, die pas onze volle attentie kreeg toen we in diezelfde week een vraag ontvingen uit Nederland over twaalf banieren met de namen van de stammen van Israël. Twee keer twaalf, wat moesten we daarmee?

Toen begon God te spreken. Er zijn twaalf stammen in Juda en twaalf stammen in Efraïm. Dat zal voor mensen, die nog niet Gods bedoeling met Juda en Efraïm begrijpen, vreemd klinken. Maar voor ons was het een aanvulling op de inzichten die God ons in Zijn woord al had gegeven. Het was een voortschrijdende openbaring, die nog steeds doorgaat.

Omdat we Efraïm vaak zien als een beeld van de tien verloren stammen, en Juda samen met Benjamin als de andere twee stammen, hadden we eerst wel wat vragen. Het is goed om te vragen en in gesprek te zijn met de Vader. Dat zijn de momenten waarop Hij geheimenissen openbaart, want Hij wil niets voor ons verborgen houden.

Vanuit de bijbel wisten we al dat het overblijfsel van Israël, de Joden, in de tijd van de apostelen nog steeds de twaalf stammen vertegenwoordigden. Dat blijkt uit de brief van Jakobus, die gericht is aan de twaalf stammen in de verstrooiing. Sommige van hen zijn afgebroken takken van de edele Olijfboom en geassimileerd onder de volken. Als ze tot geloof komen in Yeshua horen ze bij het Nieuwe Verbond en worden deel van de oogst die bijeengebracht wordt uit de volken. Daar kunnen dus ook Juda en Benjamin bij horen. Dus kunnen er twaalf stammen vertegenwoordigd zijn in Efraïm, zowel als in Juda, wiens ogen nog geopend moeten worden.

Deze openbaring kwam heel krachtig tot ons, omdat we het samenbrengen van de twaalf vlaggen en twaalf banieren, zelf nooit hadden kunnen bedenken. Ook niet alle lessen, die er uit voortkwamen. Een daarvan had te maken met mijn vraag, wie een beeld was van de vlaggen en wie een beeld was van de banieren. Toen de Vader zei, dat de vlaggen een beeld zijn van Efraïm, was ik teleurgesteld. Ik vroeg, waarom zijn wij als gelovigen uit de volken slechts een kale gekleurde vlag en niet zo mooi als de banieren met hun profetische afbeeldingen? Ik begon toen te beseffen dat wij ons als Christen vaak mooier en beter vinden dan Juda, iets waar Paulus ons al voor gewaarschuwd heeft. De Vader zei: "Jullie als gelovigen uit de volken zijn als nietszeggende vlaggen, die hun relatie met Israël in het plan van God verloren zijn. Daarom zal ik jullie herenigen met Juda, zodat Mijn volheid en glorie zichtbaar zal worden en de volken zullen weten dat ik de HERE (YHVH) ben.

Omdat twee keer twaalf vierentwintig is, begon ik ook te begrijpen waarom er gesproken wordt over vierentwintig oudsten rondom de troon van God. Maar verder had ik geen bevestiging vanuit het woord van God over deze "twee twaalfs", zoals wij soms Juda en Efraïm noemen. Tot ik op een dag de geschiedenis las van Jozua, die de Israëlieten het Beloofde Land binnenleidde. Wat me nooit eerder was opgevallen, is dat Jozua niet alleen in opdracht van God twaalf stenen uit de rivier haalde en als een gedenkteken in het kamp neerlegde, maar ook twaalf stenen in de toen nog droge rivierbedding oprichtte (Joz.4:1-9). Toen realiseerde ik me dat deze twaalf stenen een beeld zijn van de twaalf, die achtergebleven zijn. Wij vinden de rivier van opwekking en de tijden van verkwikking zo fijn, dat we liever achterblijven in de rivier. Maar het is tijd om uit de rivier te komen!

Dat is wat we symbolisch hebben mogen doen tijdens een van de reizen, die we gemaakt hebben door Israël, het afgelopen jaar. Tijdens Pesach bracht de Heer een zeer geschakeerde groep van twaalf mensen bij elkaar, zowel in karakter als in afkomst. We zouden een heel verslag kunnen schrijven van deze reis en wat we allemaal meegemaakt hebben, maar toch willen we slechts deze ene, voor ons zo belangrijke, boodschap met jullie delen. Juist omdat we precies met een groep van twaalf mensen waren, zijn we naar de Jordaan gegaan om daar met twaalf stenen in onze hand uit het water te komen, als een profetisch teken dat "de twaalf van Efraïm" in deze tijd uit de rivier moeten komen om samen met Juda gebruikt te worden in het herstel van het Koninkrijk van God.

Dat nog niet iedereen dit begrijpt, bleek uit de verschillende reacties in de groep. Ondanks dat we gearmd het water in gingen, was er veel verdeeldheid in de groep. Dat bleek ook toen we uit het water kwamen met ieder een steen in de hand. Aan de ene kant was het een prachtig profetisch moment en sommigen van ons zagen op dat moment een witte duif over de rivier vliegen. Er kwam geen stem uit de hemel, die zei: Dit zijn mijn kinderen, die ik lief heb en in wie Ik een welbehagen heb Er waren geen engelen die zongen, in mensen een welbehagen Dat moet nog vervuld worden. Eigenlijk waren we net als toen Israël optrok uit Egypte een samenraapsel, mensen van allerlei slag, die nog een eenheid moeten worden. Er moet nog veel gebeuren. We zien nog niet allemaal wat God in deze tijd aan het doen is. Dat bleek ook uit wat er gebeurde toen een van ons zijn bril was kwijt geraakt in het water. Vanaf dat moment was de aandacht voor wat God ons liet zien weg, want er moest gezocht worden naar de verloren bril. Wat menselijkerwijs heel begrijpelijk was, maar wat ons geestelijk liet zien, dat “de bril” waardoor wij kijken belangrijker geworden is dan het zicht dat God ons in deze tijd wil geven. Zonder onze brillen wordt de wereld waziger, maar het zicht op de geheimenissen, het goud, van Zijn Koninkrijk helderder.

WIEROOK

Het altaar van Jerobeam is een beeld van de scheiding, de bres, die ontstaan is in Israël en zo duidelijk zichtbaar is in de scheiding van de twee volken die ontstaan zijn, de Joden en de Christenen, of zoals ook wel gezegd wordt, de Kerk en Israël.

Als gelovigen die iets begrijpen van Gods bedoeling met Juda en Efraïm, hebben we vaak het gevoel in die bres te staan, onbegrepen door medechristenen of geloofsgenoten, en nog niet begrepen door Juda. Dat is niet altijd een makkelijke plaats. Maar zoals we al eerder schreven, als je dit eenmaal begrijpt, dan valt, zoals het onze ervaring is, alles op Zijn plaats. Gods plan wordt duidelijk.

Dan wordt het ook duidelijk dat de ongerechtigheid van Efraïm zich opgestapeld heeft en zich verder heeft verspreid in de kerk en onder de gelovigen, die zich Christenen noemen. Dat besef heeft bij sommige tot diep berouw geleid. Daar wilden we uiting aan geven bij het altaar van Jerobeam. Berouw en verootmoediging is niet iets wat je alleen met je lippen doet, het moet uit je hart komen en het kan niet opgelegd worden (Jes.29:13 & Mat.15:8-9).

Wij waren niet de eerste groep die als Efraïm hun zonden beleden bij het altaar van Jerobeam, maar we vertegenwoordigden misschien wel die gelovigen in Nederland, die dit beginnen te begrijpen. Pas als dat begrijpen je hart bereikt, is er sprake van diep berouw en verootmoediging. Dat is niet makkelijk te omschrijven, dat moet je meemaken om het te kunnen voelen. Het woordenboek beschrijft het als de juiste positie innemen tegenover de almachtige God, je eigen vermeende grootheid afleggen en klein worden voor God.

Er waren hartverscheurende en diep bewogen momenten toen we met Hanoch als getuige van Juda, onze zonde als Efraïm beleden. Het was heel persoonlijk, maar het was ook een roep naar de rest van de gelovigen uit de volken, laten we ons verenigen in berouw en verootmoediging naar God voor het afwijzen van Zijn beloften en openbaringen die Hij in deze tijd geeft.

Dat gevoel van verbondenheid met de rest van Efraïm brachten we tot uiting met de “lulav”, die we meegebracht hadden. De “lulav” zijn de takken die, samen met de “etrog” (een speciale citrusvrucht), symbolisch gebruikt worden tijdens het Loofhuttenfeest (Lev.23:40). De “etrog” is een beeld van een rechtvaardige Jood, die een getuige is voor andere Joden, die vergeleken worden met takken van palmen, die zoet smakende vruchten voortbrengen, twijgen van zoet geurende loofbomen en van beekwilgen zonder geur. Gezamenlijk vertegenwoordigen ze het gehele Joods volk. Er zijn heel specifieke instructies hoe de “lulav” gebruikt moet worden tijdens het Loofhuttenfeest. Het wordt gezien als een “geheiligd” voorwerp, specifiek voor die tijd. Daarom was Hanoch verbaasd dat wij juist de “lulav” en de “etrog” meenamen naar het altaar van Jerobeam, om na de tijd van berouw en verootmoediging te gebruiken om te bidden voor heel Efraïm, zoals de Joden dat doen voor het gehele Joodse volk tijdens het Loofhuttenfeest. Dit raakte hem diep, en hij zei, zoals hij wel vaker zegt: “Dit kunnen alleen jullie als Efraïm bedenken en doen. Daar hebben wij nooit op die manier over nagedacht.”

Het is wonderlijk dat Joodse gebruiken, die ons inspireren, soms omgekeerd Juda weer tot denken aanzet. Het gaan er daarbij niet om dat wij alles nadoen wat Juda doet, maar dat wij met ons hart dingen doen, wat bij hen een traditie of opdracht is geworden. Het blijven opdrachten of instructies van God, die wij niet naast ons neer moeten leggen of afwijzen, maar met ons hart mogen vervullen als een profetisch teken voor Juda.

Dit soort momenten, die we samen mogen beleven met Juda, zijn nog schaars. Hanoch is wat dat betreft uniek en duidelijk geroepen door HaShem om samen met ons in die bres te staan, tussen Juda en Efraïm. Wij staan daar in naam van de bemiddelaar, die wij kennen als Yeshua. Hanoch staat daar als Juda, die niet opnieuw zijn broer “Jozef” wil verkopen aan de Ismaëlieten. Toen we tegen hem zeiden dat hij daardoor een beeld is van de verlosser, die uit Juda zal voortkomen, die wij kennen als Yeshua, zei hij: “Soms hoop ik dat Hij het is die wij verwachten”.

Daar in die bres tussen Juda en Efraïm, zullen we samen Hem zien, die wij doorstoken hebben met onze ongerechtigheden en overtredingen. Dan zal de Geest van de genade en van de gebeden over ons uitgestort worden, die als wierook op zal stijgen voor het aangezicht van God (Zach.12:10 en Opb.1:7 & 8:3-4).

MIRRE

Bij Zijn geboorte kreeg Yeshua goud, wierook en mirre, als een teken dat Hij de gezalfde is, de Messias, die gekomen is om te regeren als Koning, Profeet en Priester. Het zal niet lang meer duren wanneer Hij terug komt om Zijn Koninkrijk te vestigen op aarde. Hij klopt aan de deur, en mirre druipt van de grendel.

“Wat trekt daar op uit de woestijn, als zuilen van rook, omgeurd van mirre en wierook? Mijn geliefde klopte op de deur en stak Zijn hand door de opening Ik stond op om mijn geliefde open te doen, mijn handen dropen van mirre” (Hooglied 3: 6 & 5:4-5)

Mirre is zoet van geur, maar bitter van smaak. De boodschap voor deze tijd is ernstig en kan bitter zijn, maar de vervulling van Gods beloften zijn zoet.

Onze geliefde klopt zowel aan de deur van Juda als Efraïm. Zo worden er ook deuren geopend in de hemel, waardoor we soms iets mogen zien van wat er “boven” is. Aan sommigen van jullie hebben we een link gestuurd van een Joodse jongen, Nathan, en van een Joodse man, Alon, die in een bijna dood ervaring (BDE), naar het lijkt, die deur even zijn binnengegaan.

Als je deze link nog niet ontvangen hebt, kan je alsnog via onderstaande links naar het getuigenis van Nathan en Alon kijken.

<https://www.youtube.com/watch?v=-H0MDGIXZ0o> & <https://www.youtube.com/watch?v=OpfIBfazqUc>

Er waren twee redenen dat we dit met jullie deelden. Ten eerste is het bijzonder dat in deze tijd Juda vaker gezichten en visioenen krijgt en zij nu ook spreken over ervaringen in de hemel. Iets wat sinds de uitstorting van de Heilige Geest vaker voorkwam onder Christenen dan onder Joden. Daarnaast vroegen we ons af wat de Heilige Geest hier door heen tot ons wilde spreken, ook al waren de “vaten” waardoor de boodschap kwam niet helemaal “kosher”. Het is misschien goed om ons af te vragen hoe “rein” onze vaten zijn. En toch gebruikt de Heer ons. Daarom schreven we ook, laten we onze „religieuze bril” afzetten en in het imperfecte profeteren dat we allemaal doen, zien wat God spreekt.

Er waren maar enkele mensen, die ons schreven wat ze er zelf bij voelden of van dachten, toen ze naar hun getuigenis gekeken hadden. Maar de meesten stuurden een link naar het commentaar van iemand anders, zonder er zelf iets persoonlijks over te zeggen.

Betekent dit dat we andere laten beoordelen, wat waar of niet waar is, of wat goed of niet goed is? Dat is zeker niet de bedoeling van het onderwijs dat ik geef, of de boodschappen, die ik per nieuwsbrief mag doorgeven. Hoe vaak horen we niet, die zegt dit, maar hij zegt dat hij is het daar niet mee eens en zij zegt dat het zo is Als we iemand aanhalen, kunnen we dan niet zelf zeggen, wat de Heilige Geest door die persoon tot ons heeft gesproken, ook al is misschien niet iedereen het daar mee eens? Is het niet de Geest van God, die met onze geest getuigt dat iets waar is? Dat hoeft nog niet te betekenen, dat we het met alles eens moeten zijn, wat iemand door de Geest gedreven aan ons wil doorgeven.

Zo hebben we dat ook ervaren toen we luisterden naar de getuigenissen van Nathan en Alon. In beide getuigenissen, zie je dat de religieuze invloed van hun omgeving hun getuigenis beïnvloed heeft. Is dat bij ons ook niet vaak zo? Voor Nathan was het nog moeilijker om door te geven wat hij daar “boven” (en “beneden”) allemaal heeft meegemaakt. Hij werd vaak in de reden gevallen en aangestuurd door de Rabbi die hem begeleidde. Dit komt ons bekend voor, want toen de kinderen in Papua tijdens de opwekking meegenomen werden naar de hemel (zoals wij het uitdrukten) en terug kwamen met allerlei verhalen over wat ze daar meegemaakt hadden, wilden we hen ook af en toe in de reden vallen om hen vragen te stellen. We probeerden het te bevatten binnen het kader van de kennis en openbaring van Gods woord, die we in die tijd hadden. Er waren dingen, die bijna te ongelooflijk waren. En soms moest er wel eens bijgestuurd worden, maar als je dat teveel doet, gaat de oorspronkelijke boodschap en bedoeling van God verloren. Helaas gebeurt dat heel vaak.

Een van de dingen die zowel bij de ervaringen van Nathan en Alon, als bij die van de kinderen in Papua, en bij wat ik zelf heb ervaren, duidelijk werd, is dat wat je beleeft geestelijk is. Je kunt niet met je lichaam op die plaatsen komen, die beschreven worden. Een jongetje van elf jaar in Papua, zei toen hij aangesproken werd door iemand, die hij in het dodenrijk zag, ik ben hier in de geest. Daar was hij zich bewust van. Wij hoorden hem spreken in die andere wereld, terwijl zijn lichaam nog bij ons op de grond lag. Het bijzondere in die tijd was, dat vier kinderen tegelijk werden meegenomen in de geest en wij hen daar onderling over hoorden spreken.

Mede door deze ervaringen ben ik gaan nadenken over hoe wij zullen functioneren in het Koninkrijk van God en met name in het duizendjarig rijk als overgang naar het herstel van alle dingen. Het ging hierbij vooral om de vraag wat ons belemmert om nu te zijn wat we na de opstanding wel kunnen zijn in het duizendjarig rijk. Dat is ons lichaam!

Dat kwam vooral duidelijk naar voren in de ervaringen van Alon. Hij beschrijft in detail wat hij allemaal kan zien, horen, begrijpen toen zijn "neshamah" uit zijn lichaam was. Om een beter beeld te krijgen van wat hij daarmee bedoelde is het goed om uit te leggen hoe de Joden de ziel zien. In het Hebreeuws worden daar eigenlijk drie namen voor gebruikt: Neshama, betekent letterlijk adem, ruach betekent wind en nefesh komt van het woord rusten. De schepping van de mens kan vergeleken worden met God als “glasblazer”, die een nieuw vat maakt. De adem

(neshama) verlaat zijn lippen en reist als een wind (ruach) door het stof, om uiteindelijk tot rust te komen (nefesh) in het aardse vat. De neshama wordt gezien als het hoogste niveau van de ziel, die het dichtstbij God is. De nefesh is het deel dat in het lichaam verblijft en de ruach bevindt zich tussen die twee en verbindt de mens aan zijn Geestelijke bron. Dat is ook de reden waarom de Goddelijke Inspiratie in het Hebreeuws de Ruach HaKodesh (De Heilige Geest) genoemd wordt. Volgens de Joden wordt de neshama beïnvloed door gedachten, de Ruach door spreken en de nefesh door actie of daden.

Dat ons lichaam ons beperkt is iets wat Paulus ook begreep. Hij verlangde naar een nieuw lichaam (Rom.7:24 & 2 Cor.5:1-4). Yeshua is de eerste mens die in dat nieuwe lichaam is opgestaan en Hij kan zowel op aarde als in de hemel functioneren. Dat is waar we naar verlangen. Dat betekent niet dat we willen sterven om op te kunnen staan, maar we gaan wel door "oefeningen" heen om te sterven en op te kunnen staan als de tijd komt.

Op dit moment zijn we nog belemmerd door onze lichamen, onze ziel is nog niet vrij, zoals sommigen van ons even mochten ervaren tijdens een BDE of toen we opgetrokken werden in de hemel. We zijn nog niet volledig verlost, ondanks dat we als Christenen altijd geleerd hebben dat we verlost zijn. Nee, eigenlijk wachten we nog op de uiteindelijke verlossing en het openbaar worden van de zonen Gods. De verwachting van dat zoonschap is de verlossing van ons lichaam (Rom.8:19-23).

Yeshua is gekomen in hetzelfde lichaam als wij hebben. Hij liet zich dus belemmeren, maar is nu niet meer belemmerd. Hij wacht totdat de tijd van het herstel van alle dingen aanbreekt en hij met ons verenigd kan worden, die dan ook zo'n zelfde lichaam hebben aangedaan.

Een vraag, die dan opkomt, is of de eerste Adam (en Eva) toen ze geschapen werden eenzelfde lichaam hadden als wij nu hebben? Ik heb daar al vaker over nagedacht en onderzoek naar gedaan. Ik beseftte toen dat hun bewustwording van naaktheid daar een belangrijke rol in speelde. Naakt zijn op zich hoeft geen gevoel van schaamte te geven. Het lichaam was zo geschapen dat het dienstbaar zou zijn aan de geestelijke mens en de mens zo de rol kon vervullen, waar God hem voor geschapen had. Maar als het lichaam die geestelijke opdracht niet meer wil vervullen zoals God het bedoeld heeft, ontstaat er schaamte, die zich uitte in het zoeken naar een bedekking. Die bedekking wordt later kleding (begadim) genoemd, dat afgeleid wordt van het Hebreeuws woordje בגד (bagad), dat letterlijk verrader betekent. Door zich te bedekken, probeerden ze het lichaam, waarmee ze het geestelijk doel verloochend hadden, te verhullen. Maar bladeren voldeden niet, daarom gaf God hen letterlijk "huid"! Het bijzondere is dat het Hebreeuwse woord voor huid "עור" (or) is en het woord voor licht ook or ("אור"). Er is maar een letter verschil.

Volgens Joodse wijsgeren waren Adam en Eva eerst bedekt met "gewaden" van licht, die later vervangen werd door kleren van huiden (hier wordt כְּתוֹנוֹת / ketonot = gewaad gebruikt, en niet בגדים / begadim). Voordat zij zondigden, waren hun lichamen een portaal waar het licht van de ziel doorheen scheen. Maar doordat hun lichamen bedekt werden met huid kon dat licht daar niet meer doorheen schijnen. Het licht van de ziel dat eerst vrijelijk door de mens kon schijnen is nu belemmerd door huid. Die belemmering ervaren we. We kunnen niet zijn waarvoor we geschapen zijn. Dat betekent niet dat we moeten proberen als God te worden, zoals Satan geprobeerd heeft, en ons mee verleide. Hij was een lichtdrager, maar wilde zelf het licht zijn. Dat is zijn en onze val.

Eigenlijk zijn we, doordat God ons bedekte met huid, geen schaduw meer van God, zoals de mens letterlijk geschapen werd (naar het beeld = de schaduw van God), maar een schaduw van de dood. Mattheus bevestigt dat met de woorden van de profeet Jesaja. Een volk dat in duisternis en in de schaduw van de dood gezeten is, heeft een groot licht gezien (Mat.4:16 & Jes.42:6-7). Een tekst, die juist in deze tijd veel aangehaald wordt.

Als we bewust zijn van het beeld waarnaar we geschapen zijn, voelen we ons belemmerd omdat we "gevangen" zitten in de huid, die de schaduw van de dood veroorzaakt.

Ik denk niet dat we onszelf daarvan kunnen bevrijden. We zijn geschapen om de glorie van God te manifesteren die in ons woont. Maar dat kan niet als we in dit vlees, deze huid, blijven. We moeten opnieuw geboren worden, zodat de dood geen macht meer over ons heeft en we uiteindelijk dit aardse kleed, deze huid, af kunnen leggen.

De geboorte van Efraim, waar Hosea over spreekt (13:13) is een onderdeel van die uiteindelijke geboorte die het herstel van alle dingen zal inluiden. Dit zal gepaard gaan met de vernietiging van de sluier die alle natiën omsluit en alle volken bedekt (Jes.25:7-8). Je zou die sluier ook kunnen vergelijken met de vliezen van de amnionzak, die gebroken moeten worden. Soms gebeurt dat pas vlak voor de geboorte. Ik denk dat we dichtbij die fase zijn.

Het woord dat telkens weer terugkomt, is dat we genaderd zijn tot een feestelijke en plechtige vergadering (Hebr.12:22-24) Genaderd betekent dat we er dichtbij zijn. Nu nog dichterbij misschien dan toen het bijna 2000 jaar geleden werden opgeschreven. Er valt nog veel na te denken over wie bij die vergadering aanwezig zullen zijn

Soms voelen we ons machteloos omdat mensen niet zien hoe God ons steeds dichterbij de grootste verlossing allertijde brengt. Bij dat gevoel moest ik denken hoe een aardse vader zich soms voelt als zijn kinderen ongehoorzaam zijn. Hij zou ze wel door elkaar willen schudden, zodat ze luisteren naar wat hij te zeggen heeft. Daarom staat er ook: Zie dan toe, dat gij Hem die spreekt niet afwijst. Hij spreekt op velerlei wijze en niet altijd door de kanalen die we verwachten. Misschien dat de Heer daarom ook zegt, nog eenmaal zal Ik Mijn stem in de hemel verheffen en op aarde doen horen. Nog eenmaal zal ik niet alleen de aarde maar ook de hemel schudden (Hebr.12:25-27).

Hij staat aan de deur en klopt. Mijn handen druipen van mirre, die van jullie ook?

Zegen en Shalom, Janny en Iris.

Burgemeester van Akenwijk 9, 3341 BA Hendrik Ido Ambacht
Tel. 078 7610467 of 06 52669766
Email: info@judahandephraim.net
IBAN: NL92 INGB 0003 2157 57